

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: T. X. D.

právně zastoupený Mgr. Markem Eichlerem, advokátem se sídlem
Nekázanka 888/20, 110 00 Praha

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, IČO:
00007064, pošt. schr. 21/OAM, sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 2. 8. 2023 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 7. 2023, č. j.
OAM-939/LE-BA07-BA06 -PS-2023,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 13. 7. 2023, č. j. OAM-939/LE-BA07-BA06 -PS-2023 žalovaný rozhodl ve věci žádosti žalobce o opakované posouzení důvodů zajištění v zařízení pro zajištění cizinců (dále jen ZZC) tak, že je žalobce ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu), zajištěn v ZZC; ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 7. 1. 2024. Důvodem pro vydání napadeného rozhodnutí byla skutečnost,

že žalobce při silniční kontrole hlídkou Policie ČR nepředložil, s výjimkou řidičského průkazu, žádný cestovní či jiný doklad totožnosti, následně byl zajištěn a lustrací v cizineckém informačním systému bylo zjištěno, že je veden v Evidenci nežádoucích osob, byl mu vydán výjezdní příkaz, má platný zákaz pobytu na území ČR, přičemž v minulosti mu bylo uloženo správní vyhoštění, které nerespektoval a nadále na území ČR setrval, čímž potvrdil svůj vztah k právnímu řádu ČR a EU obecně. Žalobce rovněž v minulosti vykonával na území ČR nelegálně pracovní aktivity, tedy kromě pobytových pravidel nerespektoval ani pravidla upravující otázku zaměstnanosti cizinců na území ČR. Se žalobcem bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění. Žalobce uvedl, že na území ČR nemá žádný majetek, kulturní či společenské vazby, s výjimkou přítelkyně a dítěte, přičemž ve Vietnamu má rodiče a bratra a kromě toho, že má na území ČR přítelkyni a dítě, nebrání mu v návratu do Vietnamu žádná objektivní překážka. Z Vietnamu odcestoval za účelem hledání zaměstnání, nikoli v důsledku palčivých objektivních důvodů. O udělení mezinárodní ochrany opakovaně požádal po šesti měsících od pravomocného ukončení jeho prvního řízení o udělení mezinárodní ochrany a to až po zadržení Policí ČR za účelem realizace vyhoštění a umístění do ZZC, aniž uvedl, že by mu cokoli bránilo v dřívějším podání opakované žádosti o mezinárodní ochranu v ČR. Zároveň je zřejmé, že mu byl s ohledem na předchozí žádost o udělení mezinárodní ochrany v roce 2021 znám způsob podání této žádosti. Z těchto důvodů má žalovaný za prokázané, že existují oprávněné důvody domnívat se, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění či je pozdržet a je zřejmé, že v případě žalobce existuje nebezpečí, že se bude vyhýbat své povinnosti vycestovat z území ČR a států EU a bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění. Propuštěním žalobce ze zajištění by byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany, neboť nelze rozumně předpokládat, že by žalobce své jednání změnil a respektoval zvláštní opatření dle zákona o azylu, jež mu správní orgán uložil.

2. Žalovaný považuje zajištění žalobce za preventivní opatření, jež má zabezpečit jeho dostupnost pro výkon rozhodnutí o vyhoštění pro případ, že by se rozhodnutí o správním vyhoštění stalo vykonatelným v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně. O neúčinnosti zvláštního opatření v případě žalobce svědčí nejen jeho vědomé nerespektování právního řádu ČR, ale i jeho zcela účelové jednání, neboť se udělení mezinárodní ochrany začal domáhat teprve po svém zajištění, kdy se jeho vyhoštění stalo reálným.
3. Žalovaný dále konstatoval, že žalobce není zranitelnou osobou ve smyslu § 2 odst. 1 písm. e) zákona o azylu, neboť v průběhu řízení neuvedl ani nenaznačil naprosto nic, z čeho by bylo možno dovozovat opak.
4. Žalovaný se dále zabýval délkou stanovené doby, po níž bude žalobce zajištěn s tím, že vzhledem k tomu, že ještě nebyly provedeny veškeré úkony správního řízení nutné pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, přičemž nelze vyloučit, že bude nezbytné posuzovat žádost standardně, tj. z hlediska případného naplnění podmínek § 12, § 13, § 14 a § 14a i § 14b zákona o azylu a stanovil pro dobu trvání zajištění maximální zákonem stanovenou lhůtu 180 dnů, tedy v délce základní lhůty pro vydání rozhodnutí dle ustanovení § 27 odst. 1 zákona o azylu, tudíž žalobce bude zajištěn nejdéle do 7. 1. 2024.

II.

Žaloba

5. Žalobce uvedl, že je přesvědčen o nedůvodnosti a nadbytečnosti rozhodnutí o zajištění, jež nerespektuje požadavky na proporcionalitu obdobných druhů rozhodnutí. Zajištění je zcela mimořádným institutem, a proto je vždy třeba nejprve zkoumat, zda je takový postup skutečně nutný a zda pro jeho uplatnění nepostačuje uložení zvláštních opatření. V případě žalobce pak nelze dovozovat, že užití mírnějšího prostředku by nesplnilo svůj účel, přičemž správní orgán uložení mírnějších opatření ani nezkoumal. Žalovaný dostatečně nezhodnotil a nerefletoval, že žalobce již v minulosti neúspěšně žádal o udělení mezinárodní ochrany, a v důsledku toho se dostatečně nevypořádal s možností uložení zvláštních opatření, konkrétně dle ust. § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu za situace, kdy by se žalobce nesnažil utíkat či mařit výkon úředního rozhodnutí, neboť na území ČR žije jeho manželka s dítětem, kteří by se o něj postarali.
6. Žalobce nesouhlasí ani se závěrem žalovaného, že žádost o mezinárodní ochranu podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění za podmínek stanovených zákonem, neboť samotný fakt, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu až po 6 měsících po předchozím zamítnutí první žádosti o mezinárodní ochranu, totiž ještě sám o sobě neprokazuje účelovost jeho žádosti.
7. V řízení byla podstatným způsobem porušena ustanovení správního řízení, neboť je zjevné, že správní orgán nešetřil oprávněné zájmy žalobce (§ 2 odst. 3 správního řádu), nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu (§ 2 odst. 4) a absolutně nezohlednil podstatné okolnosti případu, zejména to, že žalobce již jednou o udělení mezinárodní ochrany žádal, díky čemuž nelze jeho žádost považovat za účelovou. Kromě toho se v případě žalobce jedná o mimořádný případ, kdy je možné uložit zvláštní opatření dle § 47 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, k jehož aplikaci správní orgán díky absenci individualizace rozhodnutí nepřistoupil. Žalobce rozporuje absenci samotných důvodů zajištění, tak jak byly definovány v napadeném rozhodnutí.

III.

Vyjádření žalovaného

8. Ve vyjádření ze dne 14. 8. 2023 žalovaný nesouhlasil s žalobou a byl i nadále toho přesvědčen, že z napadeného rozhodnutí je seznatelné, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy dovedly. V napadeném rozhodnutí popsal skutkový stav a zdůvodnil, z jakých důvodů dospěl k domněnce, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem oddálit hrozící správní vyhoštění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Dále žalovaný zopakoval, co předcházelo zajištění žalobce s tím, že žalobci bylo již dříve uloženo správní vyhoštění a udělen výjezdní příkaz, což ovšem nerespektoval a nadále v ČR setrval, když do schengenského prostoru vstoupil naposledy v roce 2013 a od té doby je v ČR. Žalobce uvedl, že vycestuje dobrovolně, je připraven koupit si na své vlastní náklady letenku a v případě návratu do vlasti mu nehrozí žádné nebezpečí, ale vycestování z území ČR mu znemožňuje skutečnost, že zde má přítelkyni a dítě. S ohledem na to, že žalobce vědomě a úmyslně nerespektoval uložené povinnosti, neskýtá záruku spolupráce s orgány policie, jeho důvěryhodnost je oslabena, a proto jeho jednání vzbudilo důvodnou obavu, že se bude na území ČR skrývat a tím mařit výkon úředního rozhodnutí. Při zohlednění toho, že žalobce není zranitelnou

osobou, dospěl žalovaný k závěru, že jsou dány důvody pro jeho zajištění, neboť z důvodu jeho předchozího jednání by mírnější donucovací opatření ve formě uložení zvláštních opatření za účelem vycestování z území bylo zcela nedostačující a neúčinné a proto za účelem realizace jeho vyhoštění přistoupil k jeho zajištění a umístění v ZZC. Žalobou nebylo dle jeho názoru zpochybněno napadené rozhodnutí a žalovaný proto soudu navrhl, aby žalobu zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

9. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
10. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť byly pro takový postup splněny podmínky dle § 51 odst. 1 s.ř.s. a napadené výroky rozhodnutí správního orgánu přezkoumal v mezích žalobních bodů.

V.

Rozhodnutí soudu

11. Žaloba je nedůvodná.
12. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu „*ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve*“.
13. Dle § 47 odst. 1 zákona o azylu „*Zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené*.“
14. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu „*Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany*.“
15. Soud konstatuje, že skutečnosti uvedené v rozhodnutí korespondují s obsahem správního spisu.
16. V první řadě považuje soud za podstatné uvést, z jakého důvodu bylo přistoupeno k zajištění žalobce na základě rozhodnutí ze dne 13. 7. 2023, č. j. OAM-939/LE-BA07-BA06 -PS-2023. Tímto rozhodnutím byl žalobce zajištěn z důvodu, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána v ZZC po zajištění žalobce a existovaly oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost žalobce podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany mnohem dříve. Doba trvání zajištění byla stanovena do 7. 1.

2024. Soud s ohledem na pobytovou a azylovou historii žalobce souhlasí s názorem žalovaného, že v případě žalobce byly dány významné důvody domnívat se, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, a jeho zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu bylo nezbytně nutné. Současně je soud, stejně jako žalovaný, toho názoru, že tyto důvody i nadále přetrvávají. V tomto směru je třeba uvést, že žalobce nepředložil žádné nové důkazy a ani netvrdil, že v mezidobí od vydání předchozích rozhodnutí došlo k tak podstatné změně okolností, aby bylo možné od jeho zajištění zcela upustit. Pakliže tedy nedošlo k žádné změně, je zcela v souladu s legitimním očekáváním, že důvody, pro něž byl žalobce zajištěn, budou zohledněny i při následném opětovném přezkumu důvodů zajištění soudem. Soud tedy souhlasí s názorem žalovaného o důvodnosti zajištění žalobce za splnění podmínek dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

17. Rovněž soud dodává, že argumentaci žalobce týkající se údajné absence individualizace rozhodnutí žalovaným shledává neopodstatněnou. Jak vyplývá z napadeného rozhodnutí, žalovaný se dostatečným způsobem zabýval individuálními a konkrétními okolnostmi případu žalobce v rozsahu, v němž byly zjištěny, a v rozsahu, jenž žalobce svojí výpovědí vymezil. V řízení bylo prokázáno, že žalobce vycestoval legálně ze země svého původu s úmyslem najít si v zahraničí zaměstnání, přičemž neuvedl žádné důvody, jimiž by dokládal a prokázal své tvrzení o mimořádnosti jeho případu.
18. V té souvislosti je třeba uvést, že soud souhlasí s názorem žalovaného, že v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu žalobci nebránily žádné překážky, a lze proto dovodit, že pokud byla žádost o mezinárodní ochranu podána až po zajištění žalobce v reakci na hrozící vyhoštění, byla podána účelově.
19. Žalobce pobýval na území ČR od roku 2013, přičemž kdyby pociťoval obavu z hrozícího pronásledování v případě návratu do země svého původu, bylo by jeho nejpalčivějším zájmem zjistit, jak se dovolat pomoci ze strany ČR. Jak však vyplývá z obsahu správního spisu i žaloby, žalobce žádnou takovou obavu nepociťuje a nepociťoval ani v minulosti, neboť ve Vietnamu neměl žádné potíže a do ČR odcestoval za prací. Žalobce setrval na území ČR nelegálně po dobu několika let, kdy za tu dobu nerespektoval právní předpisy nejen v oblasti pobytové, ale i v oblasti zaměstnávání cizinců, přičemž svého protiprávního jednání si byl plně vědom. Rovněž si byl žalobce plně vědom, že nerespektoval v minulosti mu již uložené správní vyhoštění (rozhodnutí ze dne 4. 12. 2019, č. j. KRPA-409483-20/ČJ-2019-000022). Nelze ani pominout fakt, že samotné podání žádosti o mezinárodní ochranu až za situace, kdy je žalobce zajištěn, nebylo jediným důvodem zajištění žalobce (viz shora uvedené důvody). Se závěry žalovaného proto nelze než souhlasit. Jak bylo výše uvedeno, žalobcovo jednání nevykazuje žádný zájem na dodržování právního řádu ČR i EU, a proto byly správně skutečnosti toto prokazující zohledněny při rozhodování o zajištění žalobce. Soud také podotýká, že žalobce záměrně ve své žalobě opomíjí, že v minulosti nerespektoval již zmíněné uložené správní vyhoštění či právní předpisy v oblasti zaměstnávání cizinců. Žalobce pobývá na území ČR cca 10 let, což lze považovat za dostatečně dlouhou dobu pro seznámení se alespoň se základy právního řádu ČR, nehledě na to, že pro pochopení možných následků plynoucích z povinnosti uložené rozhodnutím správního orgánu (správní vyhoštění) není třeba být znalý v právním řádu ČR nijak podrobně. V tomto směru soud dále připomíná jeden ze základních právních principů, a to *Ignorantia juris non excusat* - *neznalost zákona neomlouvá*.

20. Žalobce dále nesouhlasil s tvrzením žalovaného o vyloučení aplikace ustanovení o zvláštních opatřeních dle § 47 zákona o azylu na případ žalobce. V této souvislosti žalobce uvedl, že by v jeho případě nepochybně postačovala i mírnější opatření. Jak bylo uvedeno výše, v případě žalobce byly splněny podmínky pro jeho zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Nezbytností trvat na zajištění žalobce se žalovaný zabýval na str. 3 a 4 napadeného rozhodnutí, kde jsou uvedeny důvody, z nichž žalovaný dovodil, že by propuštěním žalobce došlo k ohrožení průběhu řízení o žádosti o mezinárodní ochranu a dále se zabýval tím, proč nelze uložení zvláštního opatření považovat za účinné. Dosavadní chování žalobce (nelegální pobyt na území ČR, vědomé nerespektování uloženého správního vyhoštění, podání žádosti až po zajištění a přemístění do ZZC, nelegální výkon pracovní činnosti) i dle názoru soudu nevylučuje, že by se žalobce nyní, kdy se nachází v obtížné situaci, nepokusil zpřetrhat kontakt se správními orgány, skrývat se na území ČR a tím narušovat řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, eventuálně posléze navazující realizování rozhodnutí o uloženém správním vyhoštění (jako tomu bylo již v minulosti) a to i přes skutečnost, že se na území ČR nachází jeho dítě a přítelkyně. Nelze přehlédnout ani výše uvedenou skutečnost, že žalobce nerespektoval ani právní předpisy v oblasti zaměstnávání cizinců; ani v minulosti již uložené správní vyhoštění a pobýval na území ČR protiprávně po dobu cca deseti let. Z uvedeného vyplývá, že žalobce není osobou, která respektuje právní řád a plní zákonem stanovené povinnosti. Rovněž lze uvažovat o tom, že žalobce páchal trestnou činnost, když nerespektoval uložené správní vyhoštění, čímž naplnil skutkovou podstatu trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí. Soud se v tomto směru ztotožnil se závěry žalovaného a souhlasí s tím, že dosavadní způsob života žalobce svědčí o nerespektování právního řádu ČR a v důsledku toho i o neúčinnosti uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu.
21. Vše výše uvedené bylo již obsaženo v rozhodnutí Policie ČR ze dne 4. 7. 2023 č. j. KRPA-230060/ČJ-2023-000022-ZZC, jímž bylo rozhodnuto o zajištění žalobce za účelem vycestování podle ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., přičemž soud je názoru, že tyto důvody přetrvávají i nyní, a proto mohly být a byly použity i v žalobou napadeném rozhodnutí. Žalobce nezmínil žádné záruky, které by přesvědčily o respektování uloženého zvláštního opatření.
22. Na základě shora uvedeného lze shrnout, že žalovaný rozhodl o zajištění žalobce a nepřistoupení k uložení zvláštních opatření za splnění zákonných podmínek, na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, kdy úvahy žalovaného netrpěly žádnými vnitřními rozpory či zjevnými nesprávnostmi. Napadené rozhodnutí respektovalo mezinárodní úmluvy stejně jako všechny individuální okolnosti případu, které byly žalovanému známy a jeho odůvodnění bylo dostatečné a přezkoumatelné. Z uvedených důvodů soud dle § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl (výrok I. rozsudku).

VI.

Náklady řízení

23. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána (výrok II. rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 28. 8. 2023

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně